

Het Tweede Leven van Billy Fingers
(ook bekend als: *Berichten over het
hiernamaals van Billy*)

Het Tweede Leven van Billy Fingers

Hoe mijn onhandelbare broer mij het
bestaan van het hiernamaals bewees

Annie Kagan

met een voorwoord van
dr. Raymond Moody

Copyright © 2013 by Annie Kagan
Originally published in 2013 by Hampton Roads
Publishing Company Inc. USA

Dit is een waar gebeurd verhaal. Sommige namen, plaatsen en andere details zijn veranderd om de privacy van bepaalde mensen te beschermen. Het tijdsbestek van sommige gebeurtenissen is verdicht omdat het de leesbaarheid van het verhaal ten goede komt.

Vertaling: Elisabeth van Borselen
Omslagontwerp: Marry van Baar
Omslagillustratie: Magritte, René (1898-1967): La victoire, 1939. Private Coll.. Gouache, 45 x 35 cm © 2015. BI, ADAGP, Paris/Scala, Florence
Vormgeving binnenwerk: 2-D'sign, Amersfoort
4e druk 2020

Uitgegeven door uitgeverij Juwelenschap bv, Cothen.
Alle rechten voorbehouden.

ISBN 9789076681238
NUR 720

Lees meer over de auteurs en boeken van
uitgeverij Juwelenschap op www.juwelenschap.nl

*Voor S.M.
Ik houd voor altijd van je*

*Voor mijn broer Steve
De ontzettend vorstelijke, stralende koning*

Inhoud

Voorwoord	9
Deel 1 Nog steeds Billy	13
1 Wat er eerst gebeurde	15
2 Nog steeds Billy	27
3 De goddelijke aard van alle dingen	35
4 Dat kunnen ze me niet afpakken	41
5 Er is geen zonneshijn zonder zon	45
6 Hologram	51
7 De reddingsoperatie	57
8 Eerst het zoet, dan het zuur	63
9 Billy-stof	69
10 Vincent	73
11 Nog meer bewijs	77
Deel 2 Zelfs de ziel verandert	81
12 Het universum worden	83
13 Twee universums die elkaar passeren in het licht	89
14 Ik weet het niet	93
15 Een nieuw lichaam	97
16 Blauwwit hemellichaam	103
17 Kwantum	107
18 Bovenwereld	113
19 De sage van de parel en de oester	119
20 Levensboek	125
21 Zielengroepen	131

22	Patty Malone	135
23	Kosmisch geluid	141
24	De doos van Billy	145
25	Tex	151
26	De genademunt	155
27	De levensstroom	159
28	Heilig schrift	163
29	De begrafenisplechtigheid	167
Deel 3 Van ziel naar geest		175
30	Het sterven van herinneringen	177
31	Shvara Lohana	181
32	De parade van zielen	185
33	De poort	189
34	De grot van de gouden lotus	193
35	Broeders van het witte licht	199
Dankwoord		203
Over de auteur		205

Voorwoord

Dit fascinerende boek kan sommige lezers in eerste instantie verrassen en verbazen. De gebeurtenissen waarover dr. Annie Kagan vertelt kunnen compleet ongeloofwaardig worden gevonden en lijken ver van de realiteit af te staan. Daarom ben ik dankbaar dat dr. Annie Kagan mij heeft gevraagd om dit voorwoord te schrijven. Het geeft mij de gelegenheid om over een van mijn favoriete onderwerpen te praten, namelijk de onvoorstelbare wereld van de oude Griekse filosofen.

De doorsnee lezer vindt waarschijnlijk het verhaal van dr. Annie Kagan over haar ervaringen in een andere wereld met haar overleden broer moeilijk te geloven. Dat is jammer, omdat de Griekse filosofen die de westerse denkwijze hebben ontwikkeld zich volledig bewust waren van het opmerkelijke fenomeen dat dr. Annie Kagan beschrijft. In feite hadden de Griekse filosofen zelfs een naam voor mensen die zich ergens tussen dit leven en het volgende leven ophielden. Ze noemden zulke mensen ‘wandelaars tussen de werelden.’

De wandelaars tussen de werelden hadden een belangrijke sociale functie. Zoals de oude Griekse filosoof Heraclitus het stelde ‘waakten ze over de levenden en de doden.’ Rond ongeveer 600 voor Chr. stond een van de eerste van deze personen, Aethalides, bekend om zijn vermogen om heen en weer te reizen tussen de tastbare wereld en het hiernamaals. In het oude Griekenland hadden wandelaars tussen deze werelden een functie die in

de huidige westerse samenleving door mensen die een bijna-doodervaring hebben gehad wordt uitgevoerd. In het bijzonder waren ze bemiddelaars, intermediairs of boodschappers tussen het rijk van de levenden en dat van de overledenen.

De filosoof Menippus was een andere beroemde wandelaar tussen de werelden. Menippus bezocht het hiernamaals, kwam terug en schreef toen een boek over zijn reis. Menippus werd weggestuurd uit het hiernamaals en kreeg de opdracht bij te houden wat er gebeurde tussen de mensen op aarde. Daarna moest hij in het hiernamaals verslag doen aan zijn meerderen om hen te informeren over de voortgang van de mensheid.

Menippus kleepte zich naar de gelegenheid. Hij trok de aandacht met een enorm lange grijze baard en droeg een lange grijze mantel die hij bij zijn middel bijeenhield met een scharlakenrode sjerp. Hij droeg een houten staf die hij uit een es had gesneden. Hij droeg een vreemde hoed waarop de sterrenbeelden van de dierenriem stonden afgebeeld. Hij nam zijn missie ernstig.

De ervaringen waarover dr. Annie Kagan vertelt zijn geheel in overeenstemming met de rol in de oudheid die wandelaars tussen de werelden hadden. En dat verbaast me niets. Ik denk dat zulke ervaringen onderdeel uitmaken van de collectieve psychologische erfenis van de mensheid en geen artefact van een of andere cultuur zijn.

Ik vermoed dat er een heleboel mensen zijn zoals dr. Annie Kagan. Echter, westerlingen hebben een compleet verkeerde opvatting ontwikkeld dat ervaringen als die van haar onmogelijk zijn of zelfs ingebeeld. Daardoor melden veel mensen die zulke dingen meemaken dit niet, omdat ze gewoonweg bang zijn om te worden veroordeeld of

belachelijk te worden gemaakt. Dus ik neem mijn petje af voor dr. Annie Kagan omdat ze de moed heeft dit boek te schrijven.

In 2006 zat ik een seminar voor met als thema 'omgaan met verdriet' voor deskundigen en mensen die in een hospice werken. Een middelbare zakenvrouw die voor de organisatie werkte vertelde me over wat haar was overkomen toen ze bijna doodging. Ze was ernstig gewond geraakt in een auto-ongeluk en ze was op de plek van het ongeluk uit haar lichaam getreden. Ze zag toen een oude man in een grijs gewaad langs de kant van de weg staan. De man had een ontzettend lange, grijze baard, hield een staf vast en droeg een vreemde hoed. Ze had het gevoel dat hij daar was om haar naar het hiernamaals te brengen. Nu had ik het tijdens mijn presentatie niet over Menippus of andere wandelaars tussen de werelden gehad. De vrouw vertelde spontaan vanuit haar eigen nieuwsgierigheid over haar ervaringen. Ik vermoed dat zulke ontmoetingen al duizenden jaren plaatsvinden en zonder twijfel een behoorlijk aantal mensen overkomt.

Dit verslag van dr. Annie Kagans, dat tot nadenken stemt, is daar een uitstekend voorbeeld van.

Dr. Raymond Moody

Deel 1 **Nog steeds Billy**

1 Wat er eerst gebeurde

De politie van Miami Dade had een boodschap achtergelaten op mijn antwoordapparaat om negen uur 's ochtends. 'Als u William Cohen kent, neem dan alstublieft contact op met agent Diaz, telefoonnummer 305...'

O nee! Billy was waarschijnlijk gearresteerd. Alsjeblieft geen gevangenis. Niet weer. Niet nu, zo laat in zijn leven.

Ik werd nog steeds niet goed als ik dacht aan bijna dertig jaar geleden toen mijn broer gearresteerd werd; de klap van de hamer, de woorden 'vijfentwintig jaar tot levenslang,' mijn moeder die huilde terwijl ik haar omarmde en we de rechter smeekten om van gedachten te veranderen. De dag waarop ik toekeek hoe de politie Billy handboeien omdeed en hem wegsleepte naar de SingSing-gevangenis voor het verkopen van cocaïne, was waarschijnlijk de ergste dag van mijn leven.

Ik trilde toen ik het telefoonnummer van de politie van Miami intoetste.

'Ik ben William Cohens zus. Is hij gearresteerd?'

'Nee,' zei agent Diaz met zachte stem. 'Hij is deze ochtend om halfdrie door een auto geraakt. Het spijt me. Uw broer is dood.'

De kou sloeg me om het hart. Dood? Mijn hoofd tolde. Ik was duizelig. Ik reikte naar een stoel en ging zitten.

'Wat is er gebeurd?'

'William kwam van de eerstehulpafdeling van het South Miami-ziekenhuis. Hij was dronken en rende naar buiten de snelweg op,' vertelde de agent.

‘Was u daar aanwezig?’ vroeg ik.

‘Ja, mevrouw. Ik werd opgeroepen om naar de plek van het ongeluk te gaan.’

‘Was Billy gewond?’ Gewond? Wat dacht ik wel? Hij was overreden door een auto! ‘Ik bedoel, is hij naar het ziekenhuis gebracht?’

‘Nee, mevrouw. Uw broer heeft nooit geweten wat hem raakte. Hij was op slag dood. Hij heeft niet geleden.’

Op slag dood? Heeft niet geleden? Hoe kon hij dat in vredesnaam weten? De agent probeerde de klap te verzachten, maar dat werkte niet.

‘William droeg een ziekenhuisarmbandje. We hebben uw naam en telefoonnummer uit zijn dossier.’

Dus zo hebben ze me gevonden! Billy schreef altijd mijn naam op als er op een formulier stond ‘IN GEVAL VAN NOOD WAARSCHUWEN’.

Agent Diaz schraapte zijn keel. ‘Mevrouw, u hoeft het lichaam niet te identificeren. Het armbandje volstaat. Beter om hem te herinneren zoals u hem heeft gekend.’

Beter om hem te herinneren zoals u hem heeft gekend? O mijn god!

De agent moest hebben gehoord dat ik begon te huilen, want het volgende dat hij zei was: ‘Het is eigenlijk tegen de regels in, maar als u mij uw adres geeft, dan stuur ik u de dingen die uw broer bij zich had op.’

Omdat ik niet Billy’s lichaam van na het ongeluk hoefde te bekijken, was er geen reden om van New York naar Miami te vliegen. Tegen de tijd dat mijn tweeënzestigjarige broer overleed, was hij dakloos, dus alles wat hij bezat, zat in zijn zakken. Mijn broer had zijn zaakjes netjes voor mij achtergelaten, in tegenstelling tot toen hij nog leefde.

Waar ik me jarenlang zorgen over had gemaakt, was nu gebeurd. Billy was dood.

Ik belde Billy's verslavingsmentor in het South Miami-ziekenhuis. Eddies stem klonk scherp.

'Billy verscheen gisternacht op de eerstehulpafdeling. Hij was high en hoestte bloed op. Hij wilde opgenomen worden in het ziekenhuis. Maar toen de verpleegster tegen hem zei dat hij in plaats daarvan naar het afkickcentrum moest, werd hij agressief, pakte een stoel op en bedreigde haar. Zij belde de politie, Billy rende naar buiten en je kent de rest van het verhaal. Je broer vertrouwde zijn hogere macht gewoon niet. Ik ben echt in hem teleurgesteld.'

Teleurgesteld? Billy was dood. En Eddie was teleurgesteld? Ik hing op en gooide de telefoon door de kamer om zijn woorden zo ver mogelijk bij mij vandaan te krijgen.

O mijn god, Billy is dood! Mijn lichaam deed zo'n pijn dat het voelde alsof ik degene was die was overreden. Ik ging met mijn kleren aan in bed liggen en trok de dekens over mijn hoofd. Toen herinnerde ik me iets ongeloofelijk vreemds dat ik de dag ervoor had gedaan.

Hoewel we elkaar al maanden niet hadden gesproken, had ik de afgelopen week ontzettend veel aan Billy gedacht. Dit was vreemd, want proberen om niet aan Billy te denken was een overlevingstactiek waarmee ik in de vierde klas lagere school was begonnen. Als klein kind aanbad ik mijn grote broer, maar ik was altijd bang dat er iets verschrikkelijks met hem ging gebeuren. Billy zat continue in de problemen. Ik wist niet echt wat er met 'problemen' werd bedoeld, maar als ze erger zouden worden, zou hij naar een of andere mysterieuze plek worden gestuurd. En als de problemen heel erg zouden worden,

zouden zelfs mijn ouders niet weten waar ze hem konden vinden.

In de vierde klas legden mijn ouders uit dat de problemen die Billy had door iets kwamen wat ze een 'heroïne-verslaving' noemden. Om me minder angstig te voelen, begon ik onverschilligheid voor te wenden.

Al deze jaren later, in de week voordat hij overleed, hoe onverschillig ik ook probeerde te zijn, ik kon niet stoppen met aan Billy te denken. Dat ik alleen was in een afgelegen huisje aan de kust van Long Island en dat ik vanuit huis werkte hielp ook niet mee. Ik probeerde mezelf af te leiden van mijn angstgevoel door me te houden aan mijn routine: opstaan om zes uur, de katten eten geven, mediteren, wandelen langs de baai, lunch maken, aan het werk gaan in mijn muziekstudio en liedjes schrijven.

Terwijl ik achter mijn keyboard zat, kon ik alleen maar aan Billy denken. Ik wilde hem bellen, zijn stem horen, hem vertellen dat ik van hem hield, hem op de een of andere manier helpen. Maar ik wist niet hoe ik hem moest bereiken. Een deel van mij was bang om contact met hem te hebben. Ik was er zeker van dat hij in een slechte staat verkeerde.

Op de dag voordat Billy overleed, een bitterkoude januari-ochtend, had ik twee sweaters over elkaar aan, een ski-jack en twee wollen mutsen. Daarmee waagde ik me in de straffe buitenlucht. Ik wandelde langs bevroren bruine bladeren, door kale winterbossen en liep de houten trap af die naar de baai leidde. Ik vraag God nooit om gunsten, maar die ochtend keek ik omhoog naar de zilverkleurige lucht, hief mijn armen op en stelde me voor hoe ik Billy in de handen van het grote goddelijke duwde. 'Zorg alstublieft voor hem,' fluisterde ik.

Enige uren later was Billy dood.

De paar dagen daarna bleef ik in bed. Ik was niet in staat om iets anders te doen dan theedrinken. Men zegt dat er verschillende rouwstadia zijn: shock, schuld, woede, depressie. Maar al deze gevoelens botsten bij mij tegen elkaar aan en knalden in één klap bij mij naar binnen.

Mijn vriendin Tex kwam langs om te zien hoe het met mij ging. ‘Het is vreemd,’ zei ik tegen haar. ‘Ik voel me niet echt verdrietig. Ik heb eerder het gevoel dat ik een voodoo-poppetje ben waar aan alle kanten spelden in zijn gestoken.’

Ik had Tex haar flitsende bijnaam gegeven, omdat ze 1.80 meter is, donker haar heeft, hoekig en verzot op cowboylaarzen is. Zelfs al ziet ze er stoer uit, ze was aardig en dacht altijd na over wat ze zei voordat ze het zei.

‘O, liefje,’ zei Tex en ze pakte mijn hand, ‘dat is verdriet.’ Tex kon het weten. Ze had toen ze slechts een tiener was haar oudere broer Pat in een vliegtuigongeluk verloren.

Drie dagen na Billy’s dood raasde er een enorme storm over Long Island. Ik duwde het voeteneind van mijn bed tegen het raamkozijn en keek hoe de sneeuwstorm de wereld buiten aan flarden scheurde. Billy hield van woest, turbulent weer, en terwijl de storm alles verduisterde, voelde ik een soort genoegdoening. De sneeuw buiten ‘wiste’ mijn wereld uit, net als de dood dat van Billy had ‘uitgewist’. Ik heb altijd geloofd dat er iets bestaat na de dood, maar wat dat iets was, daar had ik geen idee van. Terwijl de wind door de kieren van de ramen gierde, was ik er zeker van dat het Billy’s geest was, die zijn gebruikelijke herrie schopte, door de lucht vloog en probeerde zijn weg te vinden.

De storm ging liggen en de wind nam af. Ik bracht mijn dagen grotendeels huilend door in bed. De rest van de tijd

slikte ik valium tot ik een wandelende zombie was. Mijn lange, donkere, golvende haar was sluik en ongekamd, mijn ogen opgezwollen en spleetjes, mijn huid zag er afgetrokken uit. Ik zag er niet langer als een veertigjarige uit, ik leek wel honderd... en dat kon me niets schelen, want elke keer dat ik mezelf in de spiegel zag luidde het oordeel altijd: schuldig.

In de afgelopen paar jaar had ik van alles gedaan om Billy te helpen: ziekenhuizen, afkickklinieken, psychiaters, methadonklinieken. Niets hielp. Zijn strijd werd een zwart gat dat me in zijn chaos zoog. Ik had om de week een andere kwaal en bezocht de ene dokter na de andere. Uiteindelijk zei ik smekend tegen hem: 'Ik kan dit niet langer aan! Houd alsjeblieft op met me te bellen!' Maar dat deed hij niet. Dat kon hij niet. Vandaar dat we in plaats van te praten, het merendeel van de tijd tegen elkaar huilden en schreeuwden. Op een dag hield hij op met bellen. En nu was hij er niet meer.

Na drie weken van ellende na zijn overlijden en heel veel zelfbeschuldigingen later was ik jarig. Net voordat de zon opging, hoorde ik, toen ik wakker werd, iemand van boven mijn naam roepen.

Annie! Annie! Ik ben het! Ik ben het! Billy!

Het was zonder twijfel Billy's diepe, warme stem. Ik was verbaasd, maar ik was helemaal niet bang. Eigenlijk voelde ik me getroost.

'Billy?' zei ik half slaperig. 'Je kunt hier niet zijn. Je bent dood. Ik droom dit waarschijnlijk.'

Je droomt niet. Ik ben het! Sta op en pak je rode notitieboekje.

Opeens was ik klaarwakker. Ik was het rode, leren notitieboekje dat Billy me vorig jaar voor mijn verjaardag had